கடவுள் துணை.

கலா தரங்கிணி.

புத்தகம் ௧.] ௧௮௮௯௵ ஆகஸ்டுமீ [சஞ்சிகை ௭.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

ஆனந்த மயமாகி யருவாகி யகிலமா யான்றபொற் சோதியாகித்
தானந்த வில்லாத் தனிப்பெருந் தகவொடவ தாரம் பயின்ற தாகி
ஈனந் தவிர்த்தெம்மை யாள்வானெ ரருளினு லெளியவர்ச் சையுமாகி யுள்
வானந் தழைத்தோங்க வொளிருமொரு பொருவிலா வத்துவை வணங்கல்
[செய்வாம்.

கம்பர்சரித்திரம்.

[௧௫௫-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

கம்பர் நல்லதென்று புறப்பட்டு அத்திருத்தலத்திலுள்ள சமணரிடஞ்சென்றபோது முன் தில்லையில் நடந்தசெய்தியனைத்தும்அவர்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பவர்களாகையால்என்றும் காணாதபொருளைக்கண்டவர்கள்போல சந்துஷ்டியடைந்து எதிர்கொண் டழைத்துப்போய் தக்கபடி யுபசரித்து எங்களிடம் வந்த கருத்தென்னையெனக் கம்பர் யாம் பாடிய ராமாயணத்துக்கு உங்களுடைய சம்மதம் பெறவேண்டி வந்தோமென்றனர்; அவர்கள் தமிழிற்சிறந்த வித்துவான்களா யிருக்கிற தில்லைமூவாயிரவருடைய கையொப்பம் பெற்றுக்கொண்டதே போதுமானதா யிருக்கின்றது, அப்படி யிருந்தும் எங்களையொரு பொருட்டாயெண்ணி வந்து எங்களையும் பெருமைப்படுத்தினீர் என்று சொல்லி, ஸ்ரீராமாயணத்தை வாங்கி சிற்சிலவிடங்களிற் பார்வையிட்டு சொற்சுவை பொருட்சுவை முதலியவற்றைக் கண்டுகளித்து, இவரைத்தெய்வக்கவிஞ ரென்பதற்கு யாதொரு ஐயப்பாடுமில்லையெனக்கூறி இவருடைய புலமைத்திறம் விளங்கும்படி தாங்களும் சிற்சில ஆட்சேபஞ்செய்ய வேண்டுமென்று பற்பல கேள்விகள் கேட்டனர். அவற்றுட்சிலவருமாறு:—

உலகம்யாவையுந் தாமுளவாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலு நீக்கலுநீங்கலா
அலகிலாவிளை யாட்டுடையாரவர்
தலைவரன்னவர்க் கேசரணங்களே.

என்றபாடலில் எப்பொருட்கும் இறைவன்செயலை விளையாட்டென்றதென்னை என்றும், ஒப்பாருமிக்காரும் இல்லாதகடவுள் விளையாடுவாரானால் அவரைச்சிறுவனென்றன்றோ நினைக்கவேண்டிவரும் என்றும், மூன்றுசெய்யுளால் கடவுள்வணக்கஞ் செய்யவேண்டுவதென்னை ஒருசெய்யுளால் செய்ததேயமையாதோ என்றும், கேட்டார்கள். அம்மூன்று கேள்விக்கும் கம்பர் சகலாண்டசராசரங்களையும் ஆக்கலும் காத்தலும் அழித்தலும் சர்வசக்தியுடையஅவர்க்கு இச்சாமாத்திரத்தில் எளிதினிகழ்வன என்பதும், விளையாட்டுச்செய்கையே இப்படிப்பட்டதாயின் அவர்வேண்டுமெனக்கண்ணூன்றிச் செய்யும்செய்கை எப்படிப்பட்டதாயிராது, இதனினும் பெருஞ்செய்கையாயிருக்குமென்பதும்தோன்ற அவற்றை விளையாட்டென்றும், வஸ்து நிச்சயம் பண்ணுமிடத்தில் நாமரூபகிரியைகளை ஆவசிகமாகச் சொல்லவேண்டுமாதலால் அவற்றுள் சர்வேசுவரனுடைய கிரியை "உலகம்யாவையுந் தாமுளவாக்கலும்" என்றபாடலாலும், குணம் "சிற்குணத்தர் தெரிவருநன்னிலை" என்றபாடலாலும், நாமம் "ஆதியந்தமரீஇயெனயாவையும்" என்றபாடலாலுஞ்சொல்லப்பட்டன என்றும், நாமகிரியைகளைச் சொன்னவளவில் உருவந் தானேயமைதலால் அதனை யொழித்து அவரது அநந்தகலியாணகுணக்கடலிலாடுதல் ஆன்றோரொழுக்கமாதலால் குணங்கூறப்பட்டன என்றுங்கூறினர். அதுகேட்டுச் சைநர்கள் சரஸ்வதியமிசமாகிய உமதுவல்லமையை வியக்க எங்களாலாகாது என்றுகூறி, ஐயா! இப்பெருங்காப்பியத்துள் எங்களுக்கேதாவது ஆதாரமுண்டோவெனவினவ, உண்டென்று யுத்தகாண்டத்தில் இந்திரசித்துவதைப்படலத்தில் 'வில்வீரரிற்சிறந்த இந்திரசித்து இறந்தமாத்திரத்தில் இனிமே லிராவணனுக்கு அரசாட்சிசெல்லமாட்டாதென்றுகளிப்படைந்த தேவர்களெல்லாரும் உடுத்தவாடையையும் உத்தரீயத்தையும் ஒக்கவுரிந்து சுருட்டி மேலேசெல்லும்படிவீசி ஆநந்தத்தால் ஆரவாரித்தபோது கொல்லாவிரதமுடையசமணர்களுடைய உபாசனதேவர்களாகிய அருகர் கூட்டம்போல இருந்தனர்கள்,' என்னுங் கருத்தையுட்கொண்ட

வில்லாளரானார்க்கெல்லாமேலவன்விளிதலோடும்
செல்லாதவிலங்கைவேந்தற் கரசெனக்களித்ததேவர்
எல்லாருந்தூசுநீக்கியேறிடவார்த்தபோது
கொல்லாதவிரதத்தோர்தங் கடவுளர்கூட்டமொத்தார்

என்றபாடலைச்சொன்னார். அதை யவர்கள்கேட்டுவியந்து அவர்களுக்குள் தலைவராயினோரொருவர்

பாரேந்துபடவரவப்பெரும்பாயன்மிசைத்துயிலும் பரமன்சீர்த்திச்
சீரேந்துபெருங்காப்பியந்தமிழிற்புனைந்துலகஞ்சிறக்கவீந்தான்
நீரேந்துகடலாடைநீணிலத்திற்றனக்கொப்பு நிகழ்த்தவொண்ணாப்
பேரேந்துநற்றெய்வப்புலமைபெறுகம்பனெனும்பெரியனம்மா

எனக்கூறிய துதிகவியொன்றுங் கையொப்பமுங்கொண்டுபோய் கோயிலிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக்காட்ட இம்மட்டிலே போதுமென்னாது, மாவண்டூரில் மிகச்சிறந்தபண்டிதனாகிய ஓர் கருமானிருக்கின்றான் அவனுடைய

கையொப்பமும் வாங்கிக்கொண்டுவாருமென்றார்கள். கம்பர் அப்படியேபுறப்பட்டு கருமானூர்க்குச் சென்று தமது வரவைத் தெரிவிக்க அவன் எதிர்கொண்டுவந்துபசரித்து என்னையு மொருபொருளாயெண்ணி வரவேண்டுமோ? தங்களுடைய நூலிலுள்ள செய்யுட்கருத்தையுண்மையாக வுணரவல்லவர்களிங்குண்டோ? என்றுசொல்லி அப்பெருங்காப்பியத்தைவாங்கி அவிழ்த்துவாசித்துப்பார்த்து எழுத்துச்சொற்பொருள்யாப்பணியென்னும் ஐந்திலக்கணங்களுக்கும் இலக்கியமாயுள்ளது இதனையன்றி வேறொன்றுமில்லையெனப் பலவாறுபுகழ்ந்து இந்நூலி லெங்களுக் கேதேனும் ஆவ்பதமுண்டோவென்று வணக்கமாய்க் கேட்க, உண்டென்றுகூறி ஸ்ரீராமபிரான்மேல் இராவணன்மாயாஸ்திரத்தைப்பிரயோகித்தபோதுஅவர் விபீஷணனைநோக்கி இதென்னவென்று வினவ விபீஷணர் சர்வசுவாமியைநோக்கி 'கருக்கொண்டு நிறைந்த மேகத்தைப்போலுந் திருமேனியை யுடையானே! திக்கஜங்களினுடைய தந்தங்களை யொடித்த மார்பையுடையராவணன் நூலிழை நுழைகின்றசிற்றூசியைச்செய்து இருப்புத்தொழிலிற் றேர்ந்த கருமானிடத்திற் சென்று விருப்பத்தோடு விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளென்று விற்கின்ற அறிவிலியைப்போல் மாயப்பெருமானாகிய நம்மேல்மீளாது மாயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான்' என்று கூறியபொருளமைந்த

இருப்புக்கம்மியற் கிழைநுழையூசியொன்றியற்றி
விருப்பிற்கோடியால்விலைக்கெனும்பதடியின்விட்டான்
கருப்புக்கார்மழை வண்ணவக்கடுந்திசைக்களிற்றின்
மருப்புக்கல்லிய மார்பவன்மீளருமாயை

என்றபாடலைச் சொல்லினர். அதற்கவன் சந்தோஷப்பட்டு

கருக்கொண்ட முகில்வண்ணத் தனிமுதல்வன்
காசில்கொற்றக் கதையொண்பாவால்
குருக்கொண்ட முதிர்கருணையொடுதந்தான்
கடப்பாடு கோளில்வானின்
மருக்கொண்ட பொழிலழுந்தூ ரெம்முடை
மாதவப்பேறு வந்துதோன்றித்
திருக்கொண்ட தனித்தெய்வப் புலமைபெறு
கம்பனெனுஞ் சீரியோனே

என்ற துதிகவியுங் கையொப்பமுங் கொடுத்தான்.

அதைக் கொண்டுவந்து காண்பித்தபொழுது ஸ்ரீரங்கத்தார் கம்பனை நோக்கி எஞ்சலில்லாத் தஞ்சாவூரி லஞ்சனாட்சியென்ற வஞ்சியாகிய தாசி பிரபல்வித்துவாமிசையா யிருக்கிறாள். அவள் வெகு கர்வமுடையவ ளாகையால் அவளேதாவது பிதற்றுவாள். அவள்கையொப்பமும்வந்தால் சர்வோத்தமமாயிருக்குமென, ஆயினுமென்ன,

கடைநிலத்தோராயினுங் கற்றுணர்ந்தோனாத்
தலைநிலத்துவைக்கப்படும்

என்பதனுல் குற்றமில்லையென்று அவளிடம் சென்றபொழுது அவளுள்ளங

டுங்கித் தேவரீர் என்னைப் பொருள்செய்து இவ்வளவுதூரம் வந்தது யார்செய்த பாக்கியமோ! ஆயினும் என்னகாரியமென்று வினயத்தோடுகேட்க; அதற்குத் தாம் வந்தகருத்தை வெளியிட்டார். இதற்கோ தாங்களெழுந்தருளியது! அடியாளைவரும்படி நியமித்தால் தலையால் நடந்துவாரோனே! இதென்ன அபசாரமென்று வருத்தமுற்று, சூரியனுக்கு முன்னே மின்மினியும் கடலுக்குமுன் கர்ல்வாயுமோ வென்றுகூறி ஸ்ரீராமாயணத்தை வாங்கிக் கவிகளை வாசித்து அதி யாச்சரியத்தோடு களித்து இந்தக் காப்பியத்தில் அடியேங்கட்கு ஏதேனும் பற்றுண்டோவென்று கேட்டனள். கவினு ருண்டென்றும் அவற்று ளொன்று சொல்லுகிறேமென்றும் சொல்லி பாலகாண்டம் மிதிலைக் காட்சியில் ராஜவீதியிலுள்ள விசித்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே விசுவாமித்திரமுனிவர்பின்னேபோகிய இராமலட்சுமணர்கள் அங்கங்கு பலமங்கையர்கள் ஆணிமுத்திழைத்த பந்துகளையெறிந்து விளையாடுகையில் 'சரீரசம்பந்தத்தால்உண்டாகும் போகசுகத்தைத் தம்மைத்தழுவிய புருஷர்களோடு அநுபவித்து அதற்காகவிலையுங் கொள்ளுகின்ற வேசிகளதுமனம்போலவும், சமமாகஅடுத்தபொருளினுடையநிறத்தைக்காண்பிக்கின்ற பளிங்குபோலவும், மைதீட்டி செவ்வரி படர்ந்த நெடியகண்ணினது பார்வைபடுதலும் கறுத்துவந்து, சிவந்தகையில்வந்துசேர்ந்தபோது சிவந்துதோன்றும் பந்துகள்பலவற்றையுங் கண்டார்கள்' என்ற பொருளமைந்த

மெய்வருபோகமொக்க வுடனுண்டுவிலையுங்கொள்ளும்
பையரவல்குலார்த முள்ளமும்பளிங்கும்போல
மையரிநெடுங்கணோக்கம் படுதலுங்கருகிவந்து
கைபுகிற்சிவந்துகாட்டுங் கந்துகம்பலவுங்கண்டார்

என்றபாடலைச்சொன்னார். அதுகேட்டு அவள் உள்ளமகிழ்ந்து

அம்பராவணிசடையர னயன்முதல்
உம்பரான்முனிவரால் யோகராலுயர்
இம்பராற்பிணிக்கரு மிராமவேழஞ்சேர்
கம்பராம்புலவரைக் கருத்திருத்துவாம்

என்ற துதிகவியும்பாடிக் கைபொப்பமு மிட்டனள். அவ்விரண்டையுங் கொண்டுவந்து கோயிலிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் காட்டினர். ஸ்ரீரங்கத்தார் பின்னும் வாய்கூசாமல் சிற்சிலரைக்குறித்துக் கையொப்பம்வாங்கிவரச்சொல்ல அப்படியேவாங்கிவந்தும், அவர்க ளிவையெல்லாம் சரிதான் அம்பிகாபதி யென்னும் உம்முடைய புத்திரரும் ஒரு பெரியவித்துவானகையால் அவருடைய கையொப்பமும் வாங்கித்தந்தால் நலமாயிருக்குமென்றார்கள். என்புத்திரனுகிய அம்பிகாபதி கையொப்பம் எனக்குச் சிறந்ததாவென்னுமல் பெரியோர்கள் சொல்லியபடிநடத்தல் தக்கதென்றெண்ணித் தம்முடைய கற்றுச்சொல்லிகளி லிருவரையனுப்பி யவரைவரவழைத்தனர். அவர் புறப்பட்டுவந்து என்னசெய்தி யெனக் கேட்கக் கவினர் அப்பா அம்பிகாபதி! உன்னுடைய கையொப்பமும் வேண்டுமென்று ஸ்வாமிகள் சொல்லுகிறார்களென்றனர். அம்பிகாபதி ஐயா இந்தப் பெருங்காவியத்தில் எனக்கென்ன

ஆஸ்பதம் இருக்கிறதென்ன, புலவரானவர் தமக்கு அம்பிகாபதி புத்திரனாகை யால் அதற்குத்தக்கபடி உனக்கு வேண்டியவற்றையும் வைத்திருக்கிறேன்; அவையாவன, சள சள - கள கள-கொள கொள-கிளு கிளு என்பனவாம். அவைகளுள் க - வது பாலகாண்டம் திருவவதாரப் படலத்தில்

வளநகர்முனிவரன்வருமுன்வானவன்
களனமர்கடுவெனக்கருகிவான்மிசை
சளசளவெனமழைத்தாரைகான்றன
குளநெடுநதிகடங்குறைகடீரவே

என்றபாடலிலும், உ-வது மேற்கூறியகாண்டத்து உண்டாட்டுப்படலத்தில்

வளைபயின்முன்கையோர்மயிலனுடனக்
கிளையவன்பெயரினைக்கொழுநனீதலும்
முளையெயிறிலங்கிடமுறுவல்வந்தது
களகளவுதிர்ந்ததுகயற்கணுலியே

என்றபாடலிலும், ௩ - வது யுத்தகாண்டத்தில் வருணனைவேண்டுகோட் படலத்தில்

அண்டமூலத்துக்கப்பா லாழியுங் கொதித்ததேழு
தெண்டிரைக்கடலின்செய்கைசெப்பியென்தேவன்சென்னிப்
பண்டைநாளிருந்தகங்கைநங்கையும்பதைத்தாள்பார்ப்பான்
குண்டிகை யிருந்தநீருங் கொளகொளகொதித்ததன்றே

என்றபாடலிலும், ச-வது மேற்கூறிய காண்டத்து மாயாசனகப்படலத்தில்

அண்டத்தளவுமினையபகர்ந்தழைத்துப்
பண்டைத்தன்னுமத்தின்காரணத்தைப்பாரித்தான்
தொண்டைக்கனிவாய்துடிப்பமயிர்பொடிப்பக்
கெண்டைத்தடங்கண்ணாளுள்ளேகிளுகிளுத்தாள்

என்றபாடலிலும்கண்டுகொள்க என்றனர். உடனே அம்பிகாபதி எழுந்து தெண்டனிட்டு நின்று,

சம்பநாடன்னுமை செவிசாற்றுபூங்
கொம்பனுடன்கொழுநனிராமப்பேர்
பம்பநாடழைக்குங்கதைபாச்செய்த
கம்பநாடன்கழறலையிற்கொள்வாம்

என நூதன கவியொன்றுசெய்துகொடுக்க அதைக்கவிஞர் திருவரங்கத்திலு ள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கறிவிக்கச் சென்றபோது ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் எழுந் தருளியதைக்கண்டு அவரது திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாக தண்டன் சமர்ப் பித்து தமது கருத்தைவிண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் கம் பராமாயணத்தைவாங்கிக் கடாக்ஷித்தருளி அது சொற்பொலிவும் பொருட்சு வையும் செறிந்ததாயிருப்பதை நோக்கி இப்பெருங்காப்பியத்தை பிரசித்தம்ப ண்ணுவிக்கத்திருவுளங்கொண்டு, கம்பனா மண்டபகைங்கரிய மொன்றுசெய்ய நியமித்துத் தம்முடைய நியமனத்தின்படி அவர்செய்து முடித்தவுடனே ஓர் சுபதினம்பார்த்து அரங்கேற்ற எத்தினமாயிருக்கையில் நம்பெருமாள் அர்ச்ச

கமுகத்தாலே கம்பனைநோக்கி! நீ நம் சடகோபனைப்பாடினையோ? பாடினால் தான் நாம் உனது ராமாயணத்தைத் திருவுளம்பற்றுவோம், இல்லாவிடின் அது நமக்கு அங்கீகாரமாகாது என்றருளிச் செய்தனர். அப்போது கம்பர்,

வேதத்தின்முன்செல்கமெய்யுணர்ந்தோர்விரிஞ்சன்முதலோர்
சோதற்றஞானக்கொழுந்தின்முன்செல்கருணங்கடந்த
போதக்கடலெங்கடென்குருகூர்ப்புனிதன்கவியோர்
பாதத்தின்முன்செல்லுமேதொல்லைமூலப் பரஞ்சுடரே

என்று தொடங்கி ஆழ்வார் விஷயமாய் நூறு கட்டளைக் கலித்துறையால் ஆழ்வார் நூற்றந்தாதி என்று வழங்குகின்ற சடகோபரந்தாதி என்னும் ஓர் பிரபந்தம்பாடினர். அதைக்குறித்துப் பின்பு அபியுக்தரொருவர் பாடிய பாடல்வருமாறு :—

நஞ்சடகோபனைப் பாடினையோவெனநம்பெருமாள்
விஞ்சியவாதரத் தாற்கேட்பக்கம்பன் விரைந்துரைத்த
செஞ்சொலந்தாதி கலித்துறைநூறுந்தெரியும்வண்ணம்
நெஞ்சடியேற்கருள்வேதத்தமிழ்செய்தநின்மலனே.

[தொடர்ச்சி]

புராணநாமவிவரணம்.

வால்மீகி.—இவர் ஒரு மஹர்ஷி. வல்மீகம்=புற்று, அதிற் பிறந்தவர். இவர் முதலில் பிருகுவம்சஸ்தரான ருக்ஷருக்குப் புத்திரராய்ப் பிறந்து தக்க வயது வந்தபோது தம்முடைய குலாசாரத்துக்குக் கட்டுப்படாமல் மன் மதா தீனராய் ஒருகுறப்பெண்ணின்மேற் காமுற்று அவளிடத்து மக்களைப் பெற்று மகிழ்ந்து அக்குடும்பப் பாதுகாப்பிற்கு விரகறியாதே காடுமலை களிற்காத்திருந்து வழிப்போவோரை மறித்து அவர் கைப்பொருளைப் பறித் துக் கொண்டுபோய் அதனால் அக்குடும்பத்தைக் காத்துச் சிலகாலம் கழித் தனர். பின்பு ஒருநாள் *ஸப்தரிஷிகள் அவ்வழியே செல்லுகையில் இவர் அவர்களைப் பார்த்து அவர்களுடைய பொருளையெல்லாங் கொள்ளை கொள்ளநினைத்து அவர்களருகிற்செல்ல, அவர்கள் இவரைநோக்கி, "அடா! நீயேன் இத்தீச்செயல்செய்கின்றனை? இதனால் உனக்கு வரும்பயன் என்னை?" என்ன, இவர் சினங்கொண்டு கடுஞ்சொற் சொல்லி அவரிடத்துள்ள பொருள்களையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு ஓரிடத்து வைத்தார். அப்போது

* ஸப்தரிஷிகளாவார் :—மரீசி, அங்கிரஸர், புலஹர், வஸிஷ்டர், அத்திரி, புலஸ்தியர், கிரது என்பவர்கள்; கசியபர், அத்திரி, பரத்வாஜர், விசுவாமித்திரர், கௌதமர், ஜமதக்னி, வஸிஷ்டர் என்பவர்கள் என்றும்சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

அந்த ரிஷிகளிவரைப்பார்த்து, 'அட கெடுவாய்! இப்பொருள்களை இங்கே வைத்து உன் வீட்டுக்குப்போய் உன்பெண்டுபிள்ளைகளைக்கண்டு, நான் பாவத் துக் குள்ளாகித் தீச்செயல் செய்து உங்களைக்காக்கின்றேனே, இப்பாவத்தில் உங்களுக்கேதேனும்பங்குண்டா இல்லையா என்று கேள், நீ மறித்துவருமள வும் நாங்களிங்கேயே தங்கியிருக்கிறோம், எங்கள்பேச்சைநம்பு' என்று இவ ருக்குறுதிசொல்லியனுப்பினர். இவரும் வீட்டிற்குப்போய் தாம் கொண்டுவ ரும் பொருளுக்கெதிர்பார்த்திருந்த தம்மனைவிமக்களைக்கண்டு முனிவர்சொன் னதுபோற்சொல்லிக் கேட்க, அவர்கள் 'ஓகோ! இதென்ன பைத்தியம். பாவத்திலும் பங்குக்கு வருவாருண்டா? உன்பாவம் உன்னோடுறுதி; எங்க ளுக்கு ஒன்றும்சம்பந்தமில்லை' என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு இவர் திடுக்கிட்டுத் திரும்பி ரிஷிகளிருந்த விடஞ்சேர்ந்து சிந்தை கலங்கி, 'ஐயரே! என்னையாண்டிடுமின்? யான் ஒன்றுமறியாமல் இத்தனைகாலமும்கொன் னேசழித்தேன், இனியாகிலும் கடைத்தேறும்வழியைக் கவனிக்கிறேன், உம்மைச் சரணமடைகிறேன், அடியேனைக் காத்தருளுமின்' என்று பிரார்த் திக்க, அவர்கள் இவரிடத்துக் கருணைகூர்ந்து இவருடைய ஜன்மகர்மங்களைத் தமதுதிவ்வியஞானத்தாலறிந்து ராமமந்திரத்தை இவருக்குத் தலைகீழதாக மரா என்றுபதேசித்துச்சென்றனர். பின்பு இவர் அங்கு ஒரிடத்துட்கார்ந்து முனிவருபதேசித்த மந்திரத்தை ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தார். இப்படி வெகு காலம் செல்ல, இவரிருந்த இடமெல்லாங் காடாய் அங்கிருந்த செடி கொடிமண்கல் முதலியவற்றுளிருந்தும் ராம என்னும் சப்தம் புறப்படத் தலைப்பட்டது.

இப்படி இவர் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தபோது இவர்மேல் புற்று மூடிக்கொண்டது. அது மழைபெய்து கரைய இவர்காணப்பட்டமை பற்றி இவரைப் 'புற்றிற்பிறந்தவர்' என்கிறது. அன்றியும் இவருக்கு பிராசேத ஸர்என்கிற திருநாமமுமுண்டு; பிரசேதஸ்=வருணன், அவன் குமாரராதலால் பிராசேதஸர்; புற்றுக் கரையும்படி மழைபொழிவித்தவன் வருணனாதலால் அப்படிச் சொல்லப்பட்டது. இவருடைய குலம் பிருகு குலமாதலால் இவ ருக்கு பார்க்கவர் என்கிற திருநாமமும் உண்டு.

சதுர்முக பிரமா தமதுலோகத்திலே நூறுகோடி சுலோகமாயிருக்கிற ஸ்ரீரா மசரித்திரத்தைப் பூமியிலுள்ளோருக்கு விளங்கும்படிச் சுருக்கமாக வால்மீ கரைக் கொண்டு செய்விக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஒருகாலவிசே ஷத்தில் தமது புத்திரராகிய நாரதமுனிவரை வால்மீகரிடம் சென்று அவ ருக்கு ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தைச் சுருக்கமாய் உபதேசித்து வரும்படி நிய மித்தார். அந்நியமனத்தைத் தலைக்கட்ட தபஸ்வாத்தியாய நிரதரான நாரத மகாமுனிவர் அவ்விடத்துக் கெழுந்தருள அம்முனி சிரேஷ்டரை நோக்கி நிர்மலஹிருதயமுடையவராயும், பகவானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையறி ய ஆவல்கொண்டவராயுமுள்ள வால்மீகிமுனிவர், "இவ்வுலகத்தில் இக்கா லத்தில் சகலகல்யாணகுணங்களையுமுடையவர் யார்? ஸௌசீல்ய குணமு டையவரும் பிறரைவெல்லுந்திறமுடையவரும் ஸகலதருமங்களையு மறிந்தவ

ரும் யார்? பிறர் செய்த நன்றி சிறிதாயினும் அதைப் பெரிதாகப் பாவிப்பவரும், எப்படிப்பட்டசங்கடங்களிலும் தாம்சொன்ன சொற்றவறாதவரும், தங்குலாசார தருமங்களைத்தவறாது ஆசரிப்பவரும், தாமெடுத்தகாரியத்தை யிடையில்நெகிழவிடாமல் நிறைவேற்றும் கடைப்பிடியுள்ளவரும், ஸகலாத்துமாக்களுக்கும் ஸந்தோஷத்தைச் செய்கிறவரும், ஸகலவேதங்களையும் ஸாங்கோபாங்கமாக வறிந்தவரும், என்று மொருதன்மையரும், பிரியமானகாட்சியுடையவரும், அசைக்கக்கூடாத தைரியமுடையவரும், கோபத்தைவென்று சுவாதீனமாக்கிக்கொண்டவரும், ஒப்பில்லாதசக்தியுள்ளவரும், யார்? அப்படிப்பட்ட புருஷனைக் கேட்டறிய அடியேன் விரும்புகிறேன்,'' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, திரிலோகஸஞ்சாரியான நாரதபகவான், "ஓ வால்மீகரே! நீர் வினவியகுணங்கள் சிலவாயிருந்தாலும் ஒவ்வொன்றிலும் பல வடங்கியிருத்தலாலே அநேகங்களாயிருக்கின்றன; அன்றியும் சிருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எவரிடத்தும் அத்தகையகுணங்கள் காணத்தக்கவையல்ல; ஆதலால், முன்பு பிரஹ்மாவினிடத்திலே கேட்ட அர்த்தங்களை நினைத்து அனந்தகல்யாணகுணங்களோடு கூடிய அந்தப்புருஷனைச் சொல்லுகிறேன்கேளும்.— இக்ஷுவாகு வமிசத்திலவதரித்த ஸ்ரீராம ரென்பவரை நீருமறிவீரே, ஸகலஜனங்களும் அறிவார்களே, அவர்தாம் நீர் சொற்றவும் மற்றவுமான ஸமஸ்தகல்யாண குணங்களும் நிறைந்தவர். இப்படிப்பட்டவர் 'தசரதசக்கிரவர்த்தியார் தவப்பயனால் கௌஸல்யாதேவியாருடைய கர்ப்பத்தி லவதரித்தார்' என்றுதொடங்கி ஸ்ரீராமபிரானுடைய திவ்யசரித்திரத்தைச் சுருக்கமாயருளிச்செய்தார். அப்போது வால்மீகிமுனிவர் நாரதபகவானுடைய வாக்கியங்களையெல்லாம் கேட்டு, நம்முடையகருத்தறிந்து நன்றாயருளிச்செய்தாரென்று அந்தவாக்கியங்களைத் தஞ்சிஷரோடுகூடிக் கொண்டாடி அவரைத்தக்கபடி பூஜிக்க, அந்ததேவரிஷியும் வால்மீகிமுனிவரிடம் விடைபெற்றுத் தெய்வலோகஞ்சென்றார்.

பின்பு வால்மீகிபகவான் கங்காநதிக்குச் சமீபத்திலுள்ள தமஸாநதிக்கு மாத்யாஹ்நிகஸ்நாநம் செய்கிறதற்கு தம்சிஷ்யரான பரத்துவாஜ மஹாரிஷியுடனே எழுந்தருளி அந்நதிக்கரைசேர்ந்து அந்நதீதீரத்திலிராநின்ற விசாலமான வனத்தினழகைப்பார்த்துக்கொண்டு சற்று நிற்கும்போது அதனருகே ஒரு விருக்ஷத்தின்மேல் இரண்டு கிரவுஞ்ச பக்ஷிகள் ஒன்றையொன்று பிரியாமல் அதிமனோஹரமாய்க் கூவிக்குலாவிக்கொண்டிருக்கக் கண்டார். அப்போது ஒருவேடன் அப்பக்ஷிகளைப்பார்த்து ஆண்பக்ஷியை அவர்கண்ணுக்கெதிரில் வதைத்தான். வதைக்கவே அந்தப்பறவை கீழேவிழுந்து உடம்பெல்லாம் உதிரம்தோய்ந்து பூமியிலே புரளுகிறதை அந்த பெண்பக்ஷிபார்த்து அச்செஞ்சூட்டுச் சேவலின் பிரிவைஆற்றாததாய் யாவரும் மனம் இரங்கி உருகும்படி துக்கக்கூச்சலிட்டது. அதைக் கேட்டும் அடிபட்டிறந்த ஆண்பக்ஷியைப்பார்த்தும் வால்மீகிமுனிவர் மிகவுமிரக்கமுற்று, குற்றமற்று விளையாடிக்கொண்டிருந்த இந்தப்பக்ஷியைக்கொன்றது மஹாஅதர்மம் ஆகையால் இவ்வேடனைச் சபிக்கவேண்டுமென்றுநினைத்தபோது,

𑌮𑌾 𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌗𑌮𑌃 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌃 ।
𑌯𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑍌𑌞𑍍𑌚𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌾𑌦𑍇𑌕𑌮𑌵𑌧𑍀𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

[அடா நிர்ப்பாக்கியனனவேடா! நீ காமவேட்கைகொண்டு விலாசமாயிருந்த இவ்விரண்டு கிரௌஞ்சங்களில் ஒன்றைக்கொன்றதனால் நெடுநாள் வாழ்வற்று துர்க்கதியடையக்கடவாய், என்பது ஒருபொருள்—"திருமகளுக்கிருப்பிடமான பகவானே! மங்தோதரியும் இராவணனுமாகிய இரண்டுராக்ஷசர்களில் காமமயக்கங்கொண்ட ஒருவனை [இராவணனை] சங்கரித்ததனாலே நெடுங்காலமும் பெருங்கீர்த்திபெற்று வாழ்வீர்" என்பது மற்றொருபொருள்] என்னும் சுலோகம் அவர்வாக்கில் வந்தது.

இவ்வாறு தமதுவாக்கில் வந்ததைக்குறித்து வால்மீகியானவர் ஆச்சரியப்பட்டு நாம் இந்த கிரவுஞ்சபக்ஷிக்காகச் சொன்னது சுலோகமானதுஎன்ன காரணமென்று தமக்குள்ளே ஆலோசித்துக்கொண்டு தஞ்சிஷரான பரத்துவாசரைநோக்கி: ஓ பரத்துவாசரே! நான் கிரவுஞ்ச பக்ஷியினிடத்திலகருணையாலே சொல்லியது நான்குபாதங்களுடையதும், சமமான அக்ஷரங்களுடையதும், வீணையில் வாத்தியங்களோடு இசைத்துப்பாடக்கூடியதுமான ஒருசுலோகமானது சரியே வேறன்று, நீர் பாருமென்ன, அவரும் படித்துப்பார்த்து ஆம் இதுசுலோகமே என்ன, வால்மீகர் நீராடி அந்தசுலோகத்தை அடிக்கடி நினைத்துக்கொண்டே ஆச்சிரமத்துக்கெழுந்தருளி ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து அந்த சுலோகத்தையேநினைத்து வெகு ஆலோசனையுடையவராய் வேறே கதைகளைத் தம்முடைய சிஷருக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது சதுர்முகப்பிரஹ்மாவானவர் வால்மீகருடைய ஆச்சிரமத்திற்கெழுந்தருளி அவரால் பூஜிக்கப்பட்டு அவரை உட்காரச்சொல்ல, அவரும் அப்படியே உட்கார்ந்து, பெரும்பாவி அந்தப்பக்ஷியைக்கொன்றானேயென்று சோகத்தோடு தமது வாக்கிலுண்டான சுலோகத்தை மனதிலே பாடிக்கொண்டிருக்க, நான்முகக்கடவுள் அம்முனிவரைநோக்கிப் புன்சிரிப்புடனே ஓ வால்மீகரே! நீர் சொன்னது சுலோகமேதவிர வாக்கியமன்று, நம்முடைய சங்கல்பத்தினாலேயே இந்த ஸரஸ்வதி உம்முடைய வாக்கிலே தோன்றினாள்; நீரொன்றும் ஆலோசிக்கவேண்டாம். முன் நாரதராலே நீர் கேட்டிருக்கிற ஸ்ரீராமசரித்திரத்தை ஓர் பிரபந்தமாகச் செய்யக்கடவீர் என்று ஆஜ்ஞாபித்து அந்தர்த்தானமாய் சத்தியலோகத்துக்கெழுந்தருளினர்.

பின்பு அந்தப் பிராசேதஸ்முனிவர் கைகால்களைச் சுத்திசெய்துகொண்டு ஆசமனம்பண்ணிக் கிழக்குமுகமாயுட்கார்ந்து தெய்வவணக்கம் குருவணக்கமுஞ்செய்து முன் கேட்டவிஷயத்தையுள்ளத்தமைத்து ஸ்ரீராமர், இலக்ஷ்மணர், சீதாபிராட்டியார், தசரதர், நாட்டார், நகரத்தார், இன்னும் அவரவர்கள் பேசியது சிரித்தது செய்தது வனவாசத்தில் நடந்தது முதலிய சகல விஷயங்களையும் பிரமதேவருடைய அனுக்கிரகபலத்தால் உள்ளபடியறிந்து நாரதர் கூறிய முறைப்படி தருமமோக்ஷங்கள் பிரதானமாகவும், அர்த்தகாமங்கள் அப்பிரதானமாகவும் தோன்றும்படி ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை

ஸ்ரீராமபிரான் ராஜ்யபாரஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போதே *இருபத்துநா லாயிரம் சுலோகங்களும், ஐந்நூறு சருக்கங்களடங்கிய ஆறு காண்டங்களும் உத்தரகாண்டமும்சேர ஏழுகாண்டங்களுமாகச் செய்தருளி, ஸ்ரீராமபிரா னுடைய திருக்குமாரர்களான குசலவர்க்குக் கற்பித்து அவர்களைக்கொண்டு அதை பூலோகத்தில் பிரவசனம் செய்வித்தார்.

இந்த ஸ்ரீராமாயணத்தில் கிருகஸ்தன் நடக்கவேண்டிய ஆசாரமும், சத்தி யத்தின் மேன்மையும், பிதாவினிடம் புத்திரன் நடந்துகொள்ளுமுறையும், சகோதரருடைய நிலையும், பதிவிருதாதருமமும், தர்மநிலைதவறினால் எப் படிப்பட்டவனும் அழிந்துபோவானென்பதும் இவைமுதலான சாமானிய தருமமும்; ஸ்ரீராமபிரான் சகலகல்யாணகுணபரிபூர்ணமானபரதத்துவமென் பதும், அவரைச் சரணமடைவதே சகலாபீஷ்டங்களையும்பெறுமுபாயமென் பதும், அடியார்கள் ஆசரிக்கவேண்டிய கயிங்கரியமுதலானவற்றின்முறை களும் ஆக இப்படிப்பட்ட விசேஷதருமங்களும்; செம்பொருளாகவும் கருத்துப்பொருளாகவும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இதனாலேதான் இது 'வேதோபப்பிரம்மணம்' என்னப்பட்டது. உபப்பிரம்மணம் என்றால் - பொருளை நன்றாய் விளக்கிக்காட்டுவது என்றுபொருள்.

நாரதர்.—பிரமபுத்திரர். இவர் சென்ற மஹாகற்பத்தில் உபபர்ஹணன் என்னும் கந்தர்வனாகவிருக்க, ஒருகாலத்தில் விசுவஸ்ரஷ்டரான பிராஹ் மணர்கள் தேவஸத்திரம் என்னும் யாகம் செய்கையில் நாராயணநாம கானம்செய்யும்படி இவரை அழைப்பித்தார்கள். அப்போது அவ்விடத்துக்கு இவர் போய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்து அங்குவந்திருந்த சில ஸ்திரீகளைப் பார்த்து மோகித்து அவர்களைப் புணர்ந்துசென்றனர். அதுகண்டு அந்தப் பிராமணர் கோபித்து இவரை சூத்தரஸ்திரீக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கும்படி சபித்தார்கள். அச்சாபத்தின்படியே பிறந்து பூர்வஜந்மவாசனையால் பிரஹ் மவாதிகளான பெரியோர்களையடுத்து வழிபட்டு அப்புண்ணியவசனத்தினால் இந்தமஹாயுகத்தில் பிரஹ்மமானஸபுத்திரராய் ஜனித்தார். இவருடைய தங்கைபிள்ளையாகிய பர்வதரென்பவரும் இவரும் வெகுசிநேகமாய் தங்க ளுடைய எண்ணங்களை ஒருவருக்கொருவர் ஒளிக்காமலிருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துகொண்டு பூமண்டலமுழுதும் ஸஞ்சரித்துவருகையில் ஒருகாலத்தில் ஸ்ருஞ்ஜயன் என்னும் அரசனிடஞ்சென்று அவன் வேண்டுகோளின்படி அவன் மகளாகிய சுகுமாரி என்னும் கன்னியால் பரிசரியைகளைக் கைக் கொண்டு சிலநாளிருந்தனர். அப்போது நாரதர் அப்பெண்ணினிடத்து மை யல்கொண்டு நாளுக்குநாள் உடல்வற்றி வெளுத்துவருவதைக்கண்டு அதன் காரணத்தைத் தம்மிடத்து ஒளியாது சொல்லாமைக்காக, அப்பெண்ணை

* இப்போது வழங்கிவருகிற பாடப்படி ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் உருகு- சுலோகங்களும் சில சர்க்கங்களும் அதிகமாயிருக்கின்றன. வெகுகாலமா னதனால் இந்த வித்தியாசம் வந்ததென்றும், அல்லது முனிவரே சில்லறை யைக்கருதாமல் பிரதானமாகக் கூறியிருக்கலாமென்றும் பெரியோர் அதற்கு நியாயஞ்சொல்லுகிறார்கள்.

மணந்தபின்பு நாரதனை குரங்குமுகமுள்ளவராம்படி பர்வதர் சபித்தார். அதற்கு நாரதர் பர்வதருக்கு நாகலோகத்துக்குப் போகாமலிருக்கும்படி பிரதி சாபங்கொடுத்தார். பின்பு இவ்விருவரும் தங்களுடையசாபங்களை விமோசனஞ்செய்துகொண்டு முன்போலவே சினேகமாயிருந்தார்கள்.

ஒருகாலத்தில் நாரதர் நாராயணாச்சிரமத்தில் எழுந்தருளியிருந்த நாராயண ருஷியினிடஞ்சென்று, ஸத்துவமுதலிய குணசூனியமான பிரமத்தினிடத்து ஸத்துவாதிகுணகோசரமான வேதங்கள் எவ்வாறுசெல்லும் என்று கேட்கையில் அந்தமஹரிஷி முன் ஸநகஸநந்தநாதியர்க்கு பிரமதேவன் அருளிச்செய்தபடி பரமதத்வார்த்தமானசுருதிகீதைகளை இவருக்கு உபதேசித்தார்.

நாரதர் தக்ஷப்பிரஜாபதியின் பிள்ளைகளெல்லார்க்கும் விரக்திமார்க்கத்தையுபதேசித்து ஸிருஷ்டிக்குப்பராங்முகராகும்படிசெய்ததனால் இவரை தக்ஷப்பிரஜாபதியானவர் அநபத்தியராயும் அஸ்திரராயும் ஆகும்படி சபித்தார்.

நாரதர் என்னும் சொல்லுக்கு 'ஜனங்களுக்கு ஞானத்தைக்கொடுப்பவர்' அல்லது 'ஜனங்களுடைய அஜ்ஞானத்தை யறுப்பவர்' என்பதுபொருள்.

ஊர்வசி.—இவள் ஓர் அப்ஸரமகள். விஷ்ண்வம்ச ஸம்பூதரான நரநாராயணர் என்னும் தேவமுனிவரிருவர் பதரிகாசிரமத்தில் வெகுகாலம் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் தெய்வப்பெண்கள் அவர்களுடையதவத்துக்கிடையூறுசெய்யும்படி அவ்விடம்வர, அம்மஹாமுனிவர் கலங்காநிலையினராயிருந்தார்கள். அவர்களுள் நாராயணர் தமது கலங்காமையை அப்பெண்மணிகளுக்குக் காட்டவிரும்பித்தந்துடையைக் கீற அதிலிருந்து அதிரூபலாவணிய சுந்தரிகளாகி ஊர்வசிமுதலியவர் பலர் தோன்றினர். தெய்வப்பெண்கள் அதுகண்டு தம்மெண்ணம் ஈடேறமாட்டாதென்று தெளிந்து ஊர்வசியையே தமக்கு முக்கியமானவளாக்கிக் கொண்டு தமது லோகத்துக்குப் போனார்கள். மேலும் அர்ஜுனன், உருத்திரன் முதலிய தேவர்களால் பாசுபதமுதலியதிவ்வியாஸ்திரங்களைப்பெற்றுத் தேவர்களுக்குத் தீங்குசெய்துவந்த காலகேயநிவாதகவசர்களைக் கொன்று தெய்வலோகஞ் சென்றபோது, ஊர்வசி அவனைவிரும்ப, அவன் அதற்குச் சம்மதியாமையால், அவள் அவனுக்கு பேடித்தன்மைவரும்படிசபித்தாள். அதை இந்திரன் அறிந்து அந்த சாபத்தை அர்ஜுனன் அஜ்ஞாதவாஸகாலத்தில் அனுபவிக்கும்படியாகவும், அக்காலமுடிவில் சாபமோக்ஷமாகும்படியாகவும் அனுக்ரகித்தான். ஊர்வசி என்னுஞ்சொல்லுக்குத் 'துடையிற்பிறந்தவள்' என்பதுபொருள்.

கார்த்தவீரியன்.—இவன் ஹைஹயவம்சத்து அரசருள் ஒருவன். அர்ஜுனன் என்பது இவனுடைய இயற்பெயர். இவன் கிருதவீரியன் மகனானமையின் கார்த்தவீரியன் என்றும், அதனோடு இயற்பெயருங்கூட்டி கார்த்தவீரியார்ஜுனன் என்றும் சொல்லப்படுவான். இவனுடைய ராஜதானி நர்மதாநதீ தீரத்தில்உள்ள மாஹிஷ்மதிபுரம். இவன் யதுவினுடைய மூத்தகுமாரனாகிய ஸஹஸ்ரஜித்துவின் வம்சத்தவன். இவன் ஸ்ரீமந்நாராயணாம்சமாய் அத்திரிகுமாரராய் விளங்காநின்ற தத்தாத்திரேய மகாமுனிவரை யாரா

த்து அவருடைய அநுக்ரகத்தினாலே அதருமத்திற் புகாமையும் ஸ்வதருமத்திற் பற்றுண்மையும் ஆயிரங்கைகளுடைமையும் யுத்தத்திலேவெற்றியும் பூமியைத் தருமத்தினாற் காத்தலும் சத்துருக்களினால் அவமானப்படாமையும் சகல லோகங்களுங் கொண்டாடும்படியான மகாபுருஷனால் மரணமுமான இவ்வரங்களைப்பெற்றான். அதனால் சகலதீவுகளோடுங்கூடின பூமண்டலமெல்லாம் பரிபாலனஞ்செய்து பதினாயிரம் வேள்விகளையுமியற்றினான். எந்த ராஜாக்களும் யாகங்களினாலும் தானங்களினாலும் தவங்களினாலும் வணக்க முதலிய சற்குணங்களினாலும் சாஸ்திரக் கேள்விகளினாலும் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனை யொவ்வார்கள். அவனுடைய ராஜ்யத்தில் ஒருவனும் பொருளிழந்ததில்லை. இக்காலத்திலும் அவனது நாமத்தைச் சங்கீர்த்தனம் பண்ணுகிறவனுக்கு இழந்தபொருள் கைகூடுமென்று ஹரிவம்சாதிகளிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு இவன் எண்பத்தையாயிரம் வருஷகாலம் ஆரோக்கியம், செல்வம், பலம், பராக்கிரமம் இவைகளில் யாதொரு குறைவுமில்லாதவனாய்ச் செங்கோல் செலுத்திவந்தான். இப்படியிருக்க ஒருகாலத்தில் இராவணன் திக்குவிஜயம்செய்து வருகையில் இவனுடைய பராக்கிரமத்தைக்கேட்டு இவனோடு போர்புரிய வேண்டுமென்று மாஹிஷ்மதிக்குவந்தான். அப்போது அர்ஜுனன் வேட்டைக்குப் போயிருந்த சமாசாரங் கேள்விப்பட்டுத் தன் வரவறிந்து அவன் ஒளிந்துகொண்டானென்று சிரித்துச்சென்று விந்தியாரணியத்திற் சற்றுநேரம் உலாவிக்கொண்டிருந்து நர்மதாநதிக்கரையில்வந்து அவ்விடத்துச் சிவபூஜைசெய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது நருமதாநதியில் ஜலக்கிரீடைசெய்துகொண்டிருந்த கார்த்தவீரியார்ஜுனன் தன் ஆயிரங்கைகளாலும் நர்மதையினுடைய பிரவாஹத்தைத் தடுத்துக் கையை யெடுத்துவிட்டதனால் அந்தப் பிரவாஹமானது ராவணனுடைய பூஜாதிரவியங்களை யெல்லாம் அடித்துக்கொண்டுபோயிற்று; அதை இராவணன் அறிந்து அர்ஜுனன் இருந்த இடத்துக்குப்போய் போர்புரிந்து அவனால் பிடிபட்டு அவன் பட்டணத்திற் சிறையிலிடப்பட்டான். அந்த சமாசாரத்தை இராவணன் பாட்டனாரான புலஸ்தியர் கேள்விப்பட்டு கார்த்தவீரியனைவேண்டிக்கொண்டு இராவணனை விடுவித்தார். பின்பு இந்தக் கார்த்தவீரியன் பரசுராமன் தந்தையாகிய ஜமதக்னியாருடைய ஹோமதேனுவை துராக்கிருதமாய் ஓட்டிக்கொண்டுபோக, அதைக் கேள்விப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணனம்சத்தினாலவதரித்த மஹாபுருஷராகிய பரசுராமர் இவனோடு போர்புரிந்து இவனைச் சங்கரித்தருளினார். பின்பு சிலநாளைக்கெல்லாம் கார்த்தவீரியன்பிள்ளைகள் ஜமதக்கினியைக் கொன்றுவிட்டனர். அதுகாரணமாக பரசுராமர் பூமண்டலத்திலெங்கும் க்ஷத்திரியகுலமில்லாமற்போம்படி நாசஞ்செய்யத்துணிந்து இருபத்தொருமுறை க்ஷத்திரியர்மீது படையெடுத்துப்போர்புரிந்து அரசர்களையெல்லாந் தேடிக்கொன்று அந்த ரக்தத்தை ஐந்துமடுவாக்கி அவற்றில் பிதுருதர்ப்பணஞ் செய்தார். கார்த்தவீரியனுக்கு நூறுபிள்ளைகளிருந்தார்கள். அவர்களுள் பரசுராமர் கையிலகப்பட்டிறவாமல்தப்பிப் பிழைத்தவர்கள், ஜயத்வஜன், சூரஸேனன், விருஷஸேனன், மது, சூரன் என்னும் ஐவராம்.

ஆரணியகாண்டம்.

சடாயுவுயிர்நீத்தபடலம்.

[கசூஅ-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

70.—(மேலும்) புல் நுனை நீரின் நொய்து ஆய் போதலே புரிந்து நின்ற இன் உயிர் இழத்தல் அஞ்சி இல் பிறப்பு இழத்தல் உண்டு ஏ - புல்லினது நுனியிற்றங்கியிருக்கிற நீரைப்போல எளிதாய்நீங்குதலையே விரும்பி நின்ற இனிய பிராணனையிழந்துபோதலையஞ்சி உயர்குடிப்பிறப்பை நான்இழத்தலுண்டோ [இல்லை]; மின் உயிர்த்து உருமின் சீறும் வெம் கணை விரவா முன்னம் - மின்னிக்கொண்டு இடிபோற்சீறிவருகிற உக்ரமான (ராம) பாணம் வந்து உன்மேல் படுவதற்குமுன்னமே, உன் உயிர்க்கு உறுதி நோக்கின்-உன் பிராணனுக்கு உறுதியை [நிலைபேற்றை] ஆலோசிப்பாயாயின், ஓடி ஒளித்தி என்றாள் - ஓடியொளித்துக்கொள்என்றுசொன்னாள், எ - று.—உயிர்க்குறுதி என்பதில் நான்கனுருபு ஆறுவதன்பொருளில் வந்தது. உயிரினுஞ்சிறந்த பொருள் வேறொன்றின்மையின் இன்னுயிர் என்றார். உண்டே, ஏ - எதிர் மறை. "புன்னுனிமேனீர்போல்" என்றார் பிறரும்.

71.—என்று அவள் உரைக்க நின்ற இரக்கம் இல் அரக்கன் - என்று இவ்வாறு அந்த ஜானகிசொல்ல எதிரில்நின்ற இரக்கமில்லாத ராவணன், (அவளை நோக்கி) அ உயர் திசை ஓங்கல் வல் திறன் மருப்பின் ஆற்றல் மடித்த என் மார்பின் - அந்த உயர்ந்த திக்குகளைச் சுமந்து நிற்கிற கஜங்களின் [திக்கஜங்களின்] மிகவுமுறுதியான தந்தங்களின் பலத்தை வென்ற என் மார்பின்மேல், உன் துணை கணவன் எய்த அம்பு வந்தால் - உன்னுயிர்த் துணையாகிய நாயகனால் எய்யப்பட்ட அம்பானது வந்தால் [தைத்தால்], அது குன்றிடை தொடுத்து விட்ட பூ கணை என்றான் - அந்த அம்பானது மலைமேலெய்துவிட்ட புஷ்பபாணமேயாம் [புஷ்பபாணம்போலப் பயன்பெறாதொழியும்] என்று சொன்னான், எ - று.—ஓங்கல் - ஆகுபெயர். சுட்டு உலகறிபொருண்மேற்று. வன்திறல் - ஒருபொருட்பன்மொழி.

72.—(மேலும்) உலகம் தாங்கு மலையின் உம் வலிய தோளான் - உலகத்தைச்சுமக்கின்ற மலையைப்பார்க்கிலும் பலமான தோள்களையுடையவன் [ராவணன்], (ஜானகியாரைப்பார்த்து), அணங்கினுக்கு அணங்கு அனாய்- தெய்வப்பெண்ணுக்குத் தெய்வப்பெண்போல்பவளே! நின் ஆசை நோய் அகத்து பொங்க உணங்கிய உடம்பினேனுக்கு உயிரினை உதவி - உன்னாசையாகிய நோய் என்மனதில் விருத்தியடைவதனால் வாடிய சரீரத்தையுடைய எனக்குப் பிராணனைக்கொடுத்து, உம்பர் கணம் குழை மகளிர்க்கு எல்லாம் பெரும் பதம் கைக்கொள் என்னா வணங்கினன் - தெய்வலோகத்திலுள்ள கூட்டமாய்த் திரண்ட குழையையுடைய பெண்களெல்லாருடைய பதவியினும் மேலான பதவியைக் கைக்கொள்வாய் என்று சொல்லிப்

பணிந்தான், எ - று.—மலையினும், உம்மை உயர்வுசிறப்பு. உலகந்தாங்கு மலை - மேருமலை.

73.—அவன் தறைவாய் வந்து அடி தாழுதலும் - அந்தராவணன் தரையில் வந்துவிழுந்து அடிவணங்குதலும், கறை வாள் பட ஆவி கலங்கினள் போல் - இரத்தந்தோய்ந்த வாளானது படுதலால் உயிர் நடுங்கினவள்போல, இறைவா - என் தலைவரே, இளையோய் - இளையவரே! என ஏங்கினள் - என்று ஏங்கினவளாகி, பொறை உயிர் போவதுபோல் புகல்வாள் - சரீரமானது உயிர்நீங்குவதுபோல் சொல்லுவாள், எ - று.—தாழுதலும் - இறந்தகாலவினையெச்சம்; உம் விகுதி காலங் காட்டியது. தறை, தரை இவ்விரண்டும் ஒருசொல்; தராசப்தபவம்.

74.—ஆண்டு அ இடை தீயவன் ஆய் இழையை தீண்டால் எனும் மேல் உரை சிந்தைசெயா - அந்தசமயத்தில் அவ்விடத்தில் கொடியவனாகிய ராவணன் பெண்ணைத் தொடாதேயென்கிற பூர்வத்திலுண்டான சாபத்தை நினைத்து, தூண் தாம் எனல் ஆம் உயர் தோள் வலியால் - தூண்களேயென்று சொல்லலாம்படியான உன்னதமாகிய தன்புஜபலத்தினாலே, நிலம் கீழொடு மேல் யோசனை கீண்டான் - பூமியை கீழ்தொடங்கி மேல்வரைக்கும் ஒருயோசனைதூரம் பேர்த்தெடுத்தான், எ-று.—'மேலுரை' என்றது நளகூபரனிட்டசாபத்தை. அதை புராணநாமவிவரணம் என்னுந்தலைப்பில் இராவணன் என்னும்பெயரிற்காண்க. தீண்டால் - எதிர்மறையேவல் வினைமுற்று; ஆல்-விகுதி. கீண்டான், கீள் - பகுதி. யோசனை என்பது சற்றேறக்குறைய ஒருகாவதம் என்கிறார்கள்.

75.—(கீண்டு) உயர் தேர்மிசை கொண்டான் - உயர்ந்ததேரின்மேல் வைத்துக்கொண்டான்; (அதை) கோல் வளையாள் கண்டாள் - அழகிய வளையலையணிந்த பிராட்டியானவள் பார்த்து, தனது ஆர் உயிர் கண்டிலள் - தனது அரிய பிராணனைக் காணாதவளாய், மண் உறும் மின்னின் மயங்கினள் - பூமியில் விழுந்த மின்னற்கொடிபோல் துவண்டு மயங்கினாள்; (அப்போது இராவணன்) விண் தான் வழி ஆ எழுவான் விரைவான் - ஆகாசமே மார்க்கமாகக் கொண்டுபோம்பொருட்டுத் துரிதப்படுபவனாய், எ-று.—இது மேவிற்பாட்டோடுமுடியும். கோலம் என்பது கோல் என அம் குறைந்து நின்றது. ஆருயிர் ஸ்ரீராமனுமாம்.

76.—தேர் விடு என - தேரைநடத்து என்று சாரதியைநோக்கிச் சொல்ல (கேட்டு), வெம் கனல் வெந்து அழியும் கொடிபோல் புரள்வாள் - வெவ்விய நெருப்பில் வீழ்ந்து வெந்து தன்னியற்கைகெடுகிற பூங்கொடிபோலப் புரளுவாள்; குலைவாள் - மனங்குலைவாள்; அயர்வாள் - சோர்வடைவாள்; துடியா விழுவாள் - துடித்துவிழுவாள்; துயரால் எழுவாள் - துன்பத்தோடு எழுந்திருப்பாள்; அறனே இது கடிது ஆ கா எனும் - தர்மதேவதையே! இத்துன்பத்தினின்றும் விரைவாக (என்னை)க் காப்பாற்று என்று சொல்லுவாள், எ - று.

77.—மலையே - மலைகளே! மரனே - மரங்களே! மயிலே - மயில்களே!

குயிலே - குயில்களே! கலையே - கலைமான்களே! பிணையே - பெண்மான் களே! களிறே - ஆண்யானைகளே! பிடியே - பெண்யானைகளே! நிலையா உயிரே - நிலைத்திராத என் பிராணனே! நீர் நிலை தேறினர் போய் உலையா வலியாருழை உரையீர் - நீங்கள் (என்நாயகரிருக்கும்) இடத்தைத் தேடிப் போய் வாடாத தோள்வலியையுடையவரிடத்து (இச்செய்தியைச்) சொல்லுங்கள், எ - று.

78.—மஞ்சே - மேகமே! பொழிலே - சோலையே! வனதேவதைகாள்-வனதேவதைகளே! செம் சேவகனார் நிலை நீர் தெரிவீர் - செம்மையாகிய வீரத்தன்மையுடையவராகிய ரகுநாயகருடைய நிலையை [இருப்பிடத்தை] நீங்கள் அறிவீர்கள், (ஆதலால்), அஞ்சேல் என நல்குதிரேல் - பயப்படாதே யென்று ஒருவார்த்தை கிருபை செய்வீராயின், (அது பற்றுக்கோடாக), அடியேன் உய்ஞ்சால் அது இழிபு ஓ - அடியேன் பிழைத்தால் அது உங்களுடைய குறைவுக்குக் காரணமாமோ, உரையீர் - சொல்லுங்கள், எ - று.—வனதேவதை - வடமொழித்தொகைநிலைத்தொடர்; இது அம்மொழியுள் வனத்திற்குத் தேவதை என விரியும். உய்ஞ்சால்-உய்ந்தால் என்பதற்குப் போலி, இது இங்கு எதுகை நோக்கிவந்தது.

79.—வரதா - ரகுநந்தனு! இளையோய் - இளையவரே [லக்ஷ்மணு]! மறு ஒது உம் இலா பரதா - களங்கம் சிறிதும் இல்லாத பரதரே! இளையோய்-சத்ருக்னரே! நிருதாதியர் வேர் அற நீள் முகில்போல் சரதாரைகள் வீசினிர் சார்கிலிரோ - ராக்ஷசர்முதலாயினோர் நிர்மூலமாம்படிப் பெரிய மேகம் போலப் பாணவர்ஷத்தைப் பொழிந்துகொண்டுவந்திலீரோ! பழி பூணுதிர் ஓ - இப்பழியைத் தாங்குகிறீர்களோ, எ - று.—பழிபூணுதிரோ - ஓகாரம் இரக்கப்பொருளது.

80.—கோதாவரியே - கோதாவரிநதியே! குளிர்வாய்-குளிர்ந்திருக்கிறாய், குழைவாய் - நெகிழ்ந்திருக்கிறாய்; (ஆகையால்) மாதா அனையாய் - தாயை யொத்திருக்கிறாய்; மனன் தெளிவாய் - என் மனநிலையை நன்குணர்வாய்; ஓதாது உணர்வாருழை - சொல்லாமலே யறிந்துகொள்ளுமியல்பினராகிய ரகுநாயகரிடத்தில், ஓடினை போய் - ஓடிப்போய், வினையேன் நிலை நீ சொல்லலை ஓ - (இத்துயரமனுபவித்தற்குக் காரணமாகிய) தீவினையையுடையேனது தசையை நீயாயினும் சொல்லமாட்டாயோ, எ - று.

81.—முந்தும் சுனைகாள் - என்னெதிரிற் காணப்படுஞ் சுனைகளே! முழைவாள் அரிகாள் - குகைகளிலுள்ள ஒளியையுடைய சிங்கங்களே! இந்த நிலனோடு உம் எடுத்த கை நாலைந்து உம் தலை பத்து உம் சிந்தும்படி கண்டு சிரித்திடுவீர் - இந்த மண்ணுடனே (என்னைப்) பேர்த்தெடுத்த இருபது கைகளும் பத்துத்தலைகளும் வருந்தியழிய (ரகுநாயகரது அம்பினால்) சிதறுண்ணும் பிரகாரத்தைப் பார்த்து நீங்கள் சிரிக்கப்போகிறீர்கள்; எ - று.

82.—அன்னான் வாக்கினால் சொல்ல - அவன் [ராவணன்] தன் வாயால் (அற்பமானசொற்களை) சொல்ல, (கேட்ட ஜானகியார் அவனைநோக்கி) மாயையால் வஞ்ச மான் ஒன்று ஆக்கினாய் - மாயையினால் ஒரு பொய்

மானையுண்டாக்கினாய்; ஆக்கி உன்னை ஆர் உயிர் உண்ணும் கூற்றை போக்கினாய் - உண்டாக்கி (அதனால்) உனது அரியவுயிரை உண்ணுதற்குரிய கூற்றுவனை [ரகுநாதனை] (என்னைவிட்டுப்பிரிந்து) போகும்படி செய்தாய்; புகுந்து கொண்டு போகின்றாய் - (அவரில்லாதசமயத்தில் திருடன்போல) வந்து (என்னை) எடுத்துக்கொண்டுபோகிறாய்; பொருது நின்னை காக்கும் ஆ காண்டி ஆயின் - அவரோடு போர்செய்து உன்னைக் காத்துக்கொள்ளும் வழியையறிவையானால், உன் தேனா கடவல் என்றாள் - உனது தேனைச் செலுத்தாதேயென்று சொன்னாள், எ - று.—ஆறு என்பது கடைக்குறைந்தது. கடவல் - எதிர்மறை ஏவல் ஒருமை.

83.—மீட்டு உம் ஒன்று உரை செய்வாள் - மறுப்படியும் ஒரு வார்த்தை சொல்லுவாள்; (அதுவருமாறு) நீ வீரனேல் - நீவீரத்தன்மையுள்ளவனானால் [நீ சுத்தவீரனானால்], உன் கூட்டர் ஆம் அரக்கர் தம்மை வினைவின் கொன்று உங்கை கொங்கை மூக்கு உம் வாட்டினார் வனத்தில் உள்ளார் என்ற வார்த்தை கேட்டு உம் இ மாயம் செய்தது அச்சத்தின் கிளர்ச்சி அன்று ஓ - உன் கூட்டத்தாராகிய ராக்ஷஸரை சீக்கிரமாகக் கொன்று உன் தங்கை கொங்கைகளையும் மூக்கையும் அறுத்தவர்களாகிய மனிதர்கள் அரணியத்திலிருக்கிறார்கள் என்ற வார்த்தையைக் கேள்விப்பட்டும் இந்த மாயம் செய்து வஞ்சித்தது (உனக்கு அவர்கள் திறத்துள்ள) பயத்தின் மிகுதியல்லவா? எ - று.—ஒன்று - எண்ணலளவையாகுபெயர். கேட்டும் - உம்மை உயர்வு சிறப்பு; இறந்தது தழீஇயதுமாம். உங்கை-உன்தங்கை யென்பதன் மரூஉ.

84.—மொழிதரும் அளவில் - (இப்படி ஜானகியார்) சொல்லுமளவில், (ராவணன்) நங்கை - பெண்மைக்குணநிறைந்தவளே! இதுகேள் - இந்த வார்த்தையைக்கேள்; முரண் இல் யாக்கை இழிதரு மனிதரோடு யான் செரு ஏற்பல் என்றால் - பலமில்லாத சரீரத்தையுடைய தாழ்ந்த மனிதருடன் நான் சண்டைசெய்வேனாயின், (அச்செயல்), விழிதரும் நெற்றியான் தன் வெள்ளி வெற்பு எடுத்த தோட்கு பழி தரும் - நெற்றிக்கண்ணையுடைய ருத்ரமூர்த்தியின் வெள்ளிமலையை (வேரோடு பறித்து) எடுத்த என் புஜங்களுக்குப் பழியையுண்டாக்கும்; (ஆகையால்) அதனின் வஞ்சம் சால பயன் தரும் என்றான்-அதைப்பார்க்கிலும் வஞ்சனையே மிகவும் (புகழாகிய) பயனைத்தரும் என்று சொன்னான், எ - று.—நங்கை - பெண்பால்; நம்பி - ஆண்பால். அண்மை விளியாதலின் நங்கையென இயல்பாயிற்று.

85.—பாவை உம் அதனை கேளா - பதுமைபோல்வாளும் அதைக்கேட்டு, (அவனை நோக்கி), தம் குல பகைவர் தம்பால் போவது குற்றம்-தமது குலத்துக்குச் சத்துருக்களிடத்துப்போகிறது குற்றமும், வாளின் பொருவது நாணம் - வாளினால் யுத்தஞ்செய்வது வெட்கமும், ஆம் - ஆகும்; கற்பினாளை வஞ்சிக்கும் ஆற்றல் ஏ ஆவது ஆம் - பதிவிரதைகளை வஞ்சிக்கிற சாமர்த்தியமே நன்மையாகும்; இரக்கம் இல் அரக்கர்க்கு - இரக்கமில்லாத ராக்ஷஸருக்கு, எவம் என் - குறையென்ன? பழிதான் என்னை - பழிதானென்ன; என்றாள் - என்று சொன்னாள், எ - று.—பாவை - உவமையாகுபெயர். எவ்

வம் - ஏவ்மென நீட்டல்பெற்றது. எவன் என்பதன் மரூஉவாகிய என், என்னே என்பன எதிர்மறைப்பொருளன.

86.—என்னும் அ வேலேயின்கண் – என்றுசொல்லுகிற அந்தசமயத்தில், அடா எங்கு போவது என்ற - அடாராக்ஷஸா எங்கே போகிறதென்று, நில் நில் என்று - நில்லு நில்லு என்று சொல்லிக்கொண்டு, இடித்த சொல்லன்-அதட்டுகிற சொல்லேயுடையவனும், இடை நெருப்பு பரப்பும் கண்ணன்-தம்மிடத்தில் நெருப்பைப் பரப்புகின்ற கண்களேயுடையவனும், மின் என விளங்கும் வீர துண்டத்தன் - மின்போல் விளங்குகின்ற பலமானமூக்கையுடையவனும், மேரு என்னும் நெடும் பொன் குன்றம் வானின் வருவது ஏ போலும் மெய்யான் - மேருவென்கிற நெடியபொன்மலேயானது ஆகாசத்தில் வருவதையே நிகர்த்திருக்கின்ற சரீரத்தை யுடையவனும், எ - று.—சேடா, சேட என்னும் வடமொழிகள் ஏடா, ஏட எனச்சிதைந்து அவை அடா, அட என மருவிவழங்குகின்றன என்பர்.

87.—பாழி வன் கிரிகள் எல்லாம் பறித்து எழுந்து ஒன்ருேடு ஒன்று பூழியின் உதிர - பெரிய பலமான மலேகளெல்லாம் பிடுங்கப்பட்டு மேலேயெழுந்து ஒன்றுடனென்று (தாக்குண்டு) புழுதிபோலுதிரவும், விண்ணில் புடை உற கிளர்ந்து பொங்கி ஆழி உம் உலகு உம் ஒன்று ஆய் அழிதர-ஆகாசத்திற்சென்று போகும்படி எழுந்தோங்கிக் கடலும் மண்ணுமொன்ருகி அழியவும், முழுது உம் வீசும் ஊழி வெம் காற்று இது என்ன - முற்றிலும் வீசுகிற பிரளயகாலசண்டமாருதம் இதுவென்று சொல்லும்படி, இரு சிறை ஊதை மோத-இரண்டு சிறைகளிலுண்டாகிற காற்ருனது மோதவும், எ-று. —உதிர அழிதர என்பன வீசும் என்னும் எச்சத்தையும் அது காற்று என்னும் பெயரையும் கொண்டன.

88.—மரம் உம் சாகை (ஒடு) வன் தலே ஒடு தாழ - விருக்ஷங்களும் கிளேகளோடும் வலிய நுனிகளோடும் [சாகோபசாகங்களோடும்] பூமியில் படியவும், மேல் மேகம் உம் விண்ணில் செல்ல - மேலிடத்தில் உள்ள மேகங்களும் ஆகாயத்தில் சிதறிப்போகவும், மீமிசை மாக வெம் கலுழன் வருகின்ருன் என நாகம் உம் படம் ஒளித்து ஒதுங்கி நைய - உயர்வாகிய ஆகாசமார்க்கத்தில் அத்யுக்கிரனை கருடபகவான் வருகின்ருனென்று நினேத்துப் பாம்புகளும் படத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு ஒதுங்கி வருந்தவும், எ - று.—ஆம் - அசை. மீமிசை - ஒருபொருட்பன்மொழி. கலுழன் - கருடன் என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. கருடன் என்பதற்கு சிறகுகளாற் பறப்பவன் என்றும் பாம்புகளே பக்ஷிப்பவன் என்றும் பொருளாம். நாகமென்னும் வடமொழிக்கு மலேயிலாயினும் சந்தனமரத்திலாயினும் பிறப்பதென்பது பொருள்; காலால் நடவாததென்பதும் பொருளாம்.

89.—யானே உம் யாளி உம் முதல யாவை உம் - யானேகளும் யாளிகளு முதலிய யாவையும், காடொடு மரத்தொடு தூறு கல் இவை - காட்டுடனேயும் மரத்துடனேயும் புதல்களும் கற்களுமாகிய இவைகளும், இரு சிறை வீச்சின் மேல் நிறைந்து எறலால் வானம் உம் கானம் உம் மாறு

கொள்ள - இரண்டுசிறைகளின் வீச்சினால் ஆகாயத்தில் நிரம்பியெழுதலால் ஆகாயமும் காடும் மாறுபடவும், எ - று.—கான் கானம் இவை கானகமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு; ஜலத்தையே பிராணமாக உடையது என்பது அதன் பொருள்.

90.—உத்தமன் தேவியை உலகொடு ஒங்கு தேர் வைத்தனை எகுவது எங்கு - புருஷோத்தமனுடைய தேவியை மண்ணோடு பேர்த்தெடுத்து உயர்ந்த தேரின்மேல் வைத்துக்கொண்டு நீ போவது எவ்விடம்? வானினோடு இதனை திசையை உம் ஈண்டு மறைப்பேன், எனு - ஆகாயத்துடன் இத்தனை திக்குகளையும் சீக்கிரமாக மறைப்பேனென்று, பத்திரம் சிறைகளை விரிக்கும் பண்பினன் - தனது அழகிய சிறகுகளை விரிக்கின்ற குணத்தையுடையவனும் (ஆகிய), எ - று.

91.—எருவையின் மன்னன் - கழுகரசன் [ஜடாயு], மாண்பு இலான் எந்திரம் தேர் செலவு ஒழிக்கும் எண்ணினன் - மாட்சிமைக்குணமில்லாதவனது [இராவணனது] எந்திரங்களமைந்த ரதத்தின் போக்கைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்கின்ற எண்ணமுள்ளவனாகவும், சிந்துரம் கால் சிரம் - சிவந்த கால்களையும் தலையையும், செக்கர் சூடிய கந்தரம் - செம்மை நிறத்தைத் தரித்த கழுத்தையும் உடைய, கைலையை நிகர்க்கும் காட்சியான் - கைலாச பர்வதத்தையொத்திருக்கின்ற தோற்றத்தையுடையவனாகவும், வந்தனன் - வந்தான், எ - று.—கந்தரம் - கழுத்து; தலையைத்தாங்கிக்கொண்டிருப்பதென்பது பொருள். 86-ம் பாட்டுமுதல் இப்பாட்டுவரையில் ஒரே வாக்கியமாக் கொண்டு சொல்லனும் கண்ணனும் துண்டத்தனும் மெய்யானும் (86), பண்பினனும் (90), ஆகிய எருவையின் மன்னன் எண்ணினனும் காட்சியானும் ஆகி வந்தனன் (91) என முடித்துப் பொருளுணர்க.

சிறை ஊதை மோத (87), அதனாலே தாழ செல்ல நைய (88), மாறு கொள்ள (89), விரிக்கும்பண்பினன் (90) என்க.

92.—ஆண்டு உற்று அ அணங்கினை அஞ்சல் என - அவ்விடத்துவந்து அந்த சீதாபிராட்டியை அஞ்சாதேயென்று சொல்லி, தீண்டுற்றிலன் என்று உணர் சிந்தையினன் - (ராவணன்) தொடவில்லையென்று அறிந்த மனமுள்ளவனாய், மூண்டுற்று உள வெம் கதம் முற்றிலன் - மூண்டெழுந்த உக்கிரமான கோபத்தை முற்றச்செய்யாதவனாகி [அடக்கிக்கொண்டு], மீண்டு உற்று உரையாடலை மேயினன் - மறுபடியும் பொருந்திப் பேசத்தொடங்கினான், எ-று.

93.—(அடா ராவணா!) கிளையோடு கெட்டாய் - உன் உறவினருடன் நீ நசித்துப்போனாய்; நின் வாழ்வை எலாம் சுட்டாய் - உனது வாழ்க்கையையெல்லாம் சுட்டுவிட்டாய் [உனது போகபாக்கியங்களையெல்லாம் நாசம்பண்ணினாய் என்றபடி]; நீ இது என்ன தொடங்கினை-நீ இது என்னகாரியத்தையாரம்பித்தாய்; பட்டாய் என எ கொடு பத்தினியைவிட்டு எகுதி - நீ இறந்தாயென்றே யெண்ணிக்கொண்டு பதிவிரதையாகிய சீதாபிராட்டியை விட்டுப்போ; (அப்படிச்செய்வாயாயின்) விளிகின்றிலை-இறக்கமாட்டாய், எ-று.-

கெட்டாய், சுட்டாய், பட்டாய் என்பன துணிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்த காலமாய் வந்த காலவழுவமைதி.

94.—பேதாய் - அறிவில்லாதவனே! எண்ணம் இலாய்-ஆலோசனையில் லாதவனே, பிழை செய்தனை - அபராதம்செய்தாய்; பேர் உலகின் மாதா அனையாளை-பெரியவுலகத்துக்குத் தாய்போன்றவளை [லோகமாதாவை], நீ யாது ஆக மனக்கொடு நினைத்தனை - நீ என்னவென்று மனதிற்கொண்டு நினைத்தாய்? இனி நினக்கு ஆதாரம் ஆர் உளர் - இப்பொழுது (இப்படி நக்ஷமாமிக்கிலக்கான) உனக்குப் பற்றுக்கோடானவர் [ஆச்ரயமானவர்] யாரிருக்கிருர்கள் [ஒருவருமில்லை], எ-று.—மனக்கொடு - சாரியைதொகுத்தல். இனி என்றது "எண்கையாய் கேளினி," "இனி நினைந்திரக்கமாகின்றேன்" என்பவற்றிற்போல இப்பொழுது என்னும் பொருள் தந்தது.

95.—உமர் உய்யாமல் மலைந்து-உன் சுற்றத்தார் (பிழைக்கும்வழியறிந்து) பிழைக்காமல் போர்செய்ய, ஆர் உயிரை மெய் ஆக இராமன் விருந்திட-(அவரது) அருமையான வுயிரை உண்மையாக ஸ்ரீராமன் விருந்துசெய்ய, அந்தகனார் கை ஆர முகந்து கொடு ஐ ஆ புதிது உண்டது அறிந்திலை ஓ-யமதர்மராஜாவானவர் கைநிறைய மொண்டுகொண்டு [வாரிக்கொண்டு] அழகாக விருந்துண்டதை நீ யறிந்தாயில்லையோ [அறிந்தால் இப்படிச் செய்யமாட்டாயே], எ-று.—மலைந்து-காரணப்பொருட்டாகிய செயவெனெச்சத்திரிபு. இதுகாறும் இவர்களுயிருண்ணுஞ் சமயமெப்போது வாய்க்குமென்று எதிர்பார்த் திவர்க்குக் கூசியிருந்த அந்தகன் இப்பொழுது ஸ்ரீராமனே தன்னை யழைத்து இவர்களுயிரைத் தனக்கு விருந்திடப்பெற்றமையால் கூசாமல் கைநிறையவாரி அழகாக வயிருர உண்டானென்பது தோன்ற 'அந்தகனார் கையாரமுகந்துகொடு ஐயாபுதிதுண்டது' என்ருர். புதிது என்னுங்குறிப்பு வினைப்பெயர் ஈண்டு உணவின்மேற்று. அந்தகனார் என்பது அரக்கரதுஉயிருண்ட வுயர்வுபற்றி வந்த பால்வழுவமைதி; அல்லது யமதர்மராஜா கடவுட்சாதியிற் சேர்ந்தவராதலின் பூஜ்யார்த்தமாகச் சொன்னரென்னவுமாம்.

96.—கொடு வெம் கரி கொல்லிய வந்து-கொடிய கோவங்கொண்டயானையானது கொல்லுதற்குவர, அதன்மேல் விடும் உண்டை கடாவ விரும்பினை ஏ - அதன்மீது வில்லினின்றும் விடுதற்குரிய உண்டையைச்செலுத்த அபேக்ஷித்தனையே! அடும் என்பது உணர்ந்திலை - அது உன்னைக் கொல்லுமென்பதை அறிந்தாயில்லை; ஆயின் உம் வன் கடு உண்டு உயிரின் நிலை காணுதி ஒ - ஆனலும் வலியவிஷயத்தையுண்டு உயிரினது நிலைத்திருத்தலைக் காணப்போகிருயா [விஷபரீக்ஷைபண்ணிப் பிழைத்திருக்கப்போகிருயா], எ-று.

97. — எல்லா உலகங்கள் உம் - எல்லா லோகத்தார்களும், இந்திரன் அஉம் - தேவேந்திரனும், அல்லாதவர் மூவர் உம்-அவரை யொழிந்தவராகிய மும்மூர்த்திகளும், அந்தகன் உம்-யமனும், புல்வாய் புலி கண்டது போல்வர் அலால் - மான்கள் புலியைக்கண்டதையொப்பர் அல்லாமல், வில்லாளனை வெல்லும் மிடுக்கு உளர் ஓ - வில்வீரனை [இராமலக்ஷ்மணர்களை] வெல்லுதற்குரிய பலமுள்ளவராவரோ, எ-று.—மும்மூர்த்திகளாவார்: பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்பவர்கள். புல்வாய் - அன்மொழித்தொகை. உளரோ என்பதில் ஓகாரம் எதிர்மறை.

பொருளிலக்கணவிஷயம்.

1. பொருளாவது,—மக்களுயிர்க்கு உறுதிபயப்பதென உயர்ந்தோரால் வேண்டப்படுவதாம். [இதனை வடநூலார் புருஷார்த்தம் என்பர்.] அப்பொருள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என நான்குவகைப்படும். [இவற்றை வடநூலார் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்பர்.] அவற்றுள் வீடு என்பது சிந்தையு மொழியுஞ்செல்லாநிலைமைத்தாகலின் துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற்கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம். அவற்றுள்,

2. அறமாவது—இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றனையும் பயப்பதாய் மநுமுதலிய நூல்களில் விதித்தனசெய்தலும், விலக்கியன ஒழிதலுமாம். அஃது ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என மூவகைப்படும். [இவற்றை வடநூலார் ஆசாரம், வியவஹாரம், பிராயச்சித்தம் என்பர்]. அவற்றுள்,

(*a*) ஒழுக்கமாவது—அந்தணர் முதலிய வருணத்தார் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரியமுதலிய நிலைகளில் நின்று அவ்வவற்றிற்கோதிய அறங்களில் வழுவாது ஒழுகுதல்.

(*b*) வழக்காவது—ஒரு பொருளைத் தனித்தனியே எனதெனதென்றிருப்பார் அது காரணமாகத் தம்முள் மாறுபட்டு அப்பொருள்மேற்சொல்வது. அது கடன்கோடன்முதற் பதினெட்டுப் பதத்ததாம். *

(*c*) தண்டமாவது—அவ்வொழுக்கநெறியினும் வழக்கு நெறியினும் வழுவினோரை அந்நெறி நிறுத்தற்பொருட்டு ஒப்ப நாடி அவ்வவ்வழுவிற்குத் தக்கபடி தண்டித்தலாம்.

3. பொருளாவது—இம்மை மறுமை யென்னும் இரண்டையும் பயப்பதாய், அரசநீதி துணைக்காரணமாகச் சம்பாதிக்கப்படுவது. அது மணி, பொன், நெல் முதலாயினவாம். [அரசநீதியாவது - காவலை நடாத்தும் முறைமை.]

4. இன்பமாவது—பொருளைத்துணைக்காரணமாக உடைத்தாய் இம்மையொன்றனையே பயப்பதாய் ஒருகாலத்தில் ஒருபொருளால் ஐம்புலன்களும் நுகர்தற்சிறப்புடையதாம்.

5. அறம் பொருள் இன்பம் என்கிற இம்மூன்று பொருளும் தமிழ் இலக்கணநூலுள் அகப்பொருள், புறப்பொருள் என இருவகையாய் வழங்கும். இவை முறையே அகத்திணை, புறத்திணை எனவும்படும். அவற்றுள்,

6. அகப்பொருளாவது,—மேற்குறித்த அறமுதலியமூன்றனுள் இன்பமென்னும் பொருளாம். அது ஒத்த அன்பினால் ஒருவனும் ஒருத்தியுங் கூடிய கூட்டத்திற் பிறந்து அவருள்ளத்தின்கண் நிகழ்வதாதலின் அகப்பொருளென்னப்பட்டது. இதில் சிருங்கார ரஸமே தலையெடுத்திருக்கும்.

---

* அவையாவன:—கடன்கோடல், நிக்ஷேபம், உடையனல்லான் விற்றல், கூடிமேம்படல், நல்கியதை நல்காமை, கூலிகொடாமை, கட்டுப்பாடு கடத்தல், விற்று கொண்டு உள்ளமொப்பாமை, ஸ்வாமிபாலவிவாதம், எல்லைவழக்கு, சொற்கொடுமை, தண்டக்கொடுமை, திருட்டு, வன்செய்கை, ஸ்திரீஸங்கிரஹணம், மாதராடவர்தருமம், தாயபாகம், சூது என விவை.

7. அவ்வகப்பொருள்.—(1) கைக்கிளைத்திணையும், (2) குறிஞ்சி, (3) பாலை, (4) முல்லை, (5) மருதம், (6) நெய்தல் என்னும் ஐந்திணையும், (7) பெருந் திணையும் ஆகிய இவ்வேழினையும்பற்றி நிகழும். இவற்றுள், கைக்கிளை யென்பது - ஒருதலைக்காமம். ஐந்திணையென்பது - அன்புடைக்காமம். பெருந்திணையென்பது - பொருந்தாக்காமம்.

8. புறப்பொருளாவது,—மேற்கூறிய அறமுதன் மூன்றனுள், அறமும் பொருளும் என்று சொல்லப்படுந்தன்மைத்தாய்ப் புறம்பே நிகழுமொழுக் கமாம். இது எல்லாராலும் அனுபவித்தறிந்து பிறர்க்குச் சொல்லப்படுவதா தலின் புறப்பொருளென்னப்பட்டது.

9. இப்புறப்பொருள் (1) வெட்சித்திணை, (2) வஞ்சித்திணை, (3) உழிஞைத்திணை, (4) தும்பைத்திணை, (5) வாகைத்திணை, (6) காஞ்சித்திணை, (7) பாடாண்டிணை, என எழுவகைப்படும். இதில் சிருங்காரரஸமொழிந்த வீர ரஸ முதலியன தலையெடுத்திருக்கும்.

10.

அகம்	புறம்.
குறிஞ்சி	வெட்சி.
முல்லை...	வஞ்சி.
மருதம்	உழிஞை.
நெய்தல்	தும்பை.
பாலை	வாகை.
பெருந்திணை	காஞ்சி.
கைக்கிளை	பாடாண்.

11. மேற்கூறிய அகத்திணையானது அகப்பொருள் என்றும், அகப்புறப் பொருள் என்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள், அகப்பொருளாவது— ஐந்திணையைப்பற்றியதாம்; அகப்புறப்பொருளாவது — கைக்கிளையையும் பெருந்திணையையும் பற்றியதாம். இவற்றுள் சிருங்காரரஸத்தாற் சிறந்தவை ஐந்திணையேயாம்; ஏனை இரண்டும் அத்துணைச்சிறப்பில்லனவாம்.

12. ஐந்திணையாவன,—குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என முன்சொன்னவையேயாம்.

13. இவ்வெழுவகைத்திணைகளுக்கும் அடையாளமாக ஒவ்வொன்றிற்கும் (1) முதற்பொருள், (2) கருப்பொருள், (3) உரிப்பொருள் என மூவகைப் பொருள்கள் சொல்லப்படும்.

[கருப்பொருள் தோற்றுதற்கும் உரிப்பொருள் நிகழுதற்கும் காரண மாய் முதனிற்றலின் முதற்பொருள் என்றும், முதற்பொருளாற்றோன்று தல்பற்றிக் கருப்பொருள் என்றும், இவையிரண்டினுஞ் சிறந்து திணைக்கு உரித்தாய் நிற்றலின் உரிப்பொருள் என்றும் அப்பெயர்களுக்குக் காரணங் காட்டி, அப்பொருள்களுள் முதலிற் கருவும் கருவிலுரியும் சிறந்ததாம் என் றும் கூறுவர்.]

[தொடர்ச்சி.]

அலங்காரவிஷயம்.

[கசச - வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

இனி, காவியமாவது,—விழுமிய பொருள்கொண்டு விளங்கிய சொற்றொடையாம். விழுமியபொருளாவது,-'உனக்கு மகன் பிறந்தான்,' 'உன்பகைவன் பட்டான்' என்னு மித்திறத்த வாக்கியங்களாலாவதோரின்பத்தினும் வேறுயதோர் பேரின்பம் விளைப்பது. இதனை விளக்குவன குணமும் அலங்காரமும்; ஆகவே காவியத்திற்கு அப்பொருள் உயிரும், சொற்றொடை உடம்பும், குணவலங்காரங்கள் சிறப்பிப்பனவும் என்றதாயிற்று. இக்கருத்தே

"பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னுக வுணர்வினின்
வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்"

என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்டது. செய்யுளெனினும், காவியமெனினும் ஒக்கும். செய்யுள் என்னுந் தொழிற்பெயர் கவியின் செய்கையாலாகிய பிரபந்தத்திற்காயிற்று. காவியம் என்னும் வடமொழிக்கு மிதுவே பொருள். இதனை யாப்பிற்கும் கட்டுரைக்குங் கொள்க. [வடநூலார் யாப்பை பத்யம் என்றும், கட்டுரையை கத்யம் என்றும் கூறுவர்.]

இனி, கவியாவான் பிரதிபைமுதலியவுடையனுய் வர்ணனங்களில் சமர்த்தனுனவன் என்பர். பிரதிபைமுதலியவாவன,—

கவிதையெனுங் கற்பகப் பூங்கொடிக்கு வித்தா
நவிலும் பிரதிபையே நல்ல—கவியுணர்வும்
பன்னூ லுணர்வும் பலகாற் பயிறலு
நன்னீர் முதலியவா நாடு

என்றுரைக்கப்பட்ட பிரதிபை, செய்யுளாராய்ச்சி, பலநூலாராய்ச்சி, பலகாலுங் கவியியற்றப்பயிறல், உலகவியல்பினுணர்ச்சி, என்னும் இவைகளேயாம். அவற்றுள் பிரதிபையாவது,—

முக்காலக் காரியமு முன்னுணரும் புத்திதனைத்
தக்கார் பிரஞ்ஞையெனத் தாமுரைப்பர்—சிக்கா
திரதிதருந் தோற்ற மியங்கி னதுவே
பிரதிபையாம் பேரைப் பெறும்

என்றியம்பியபடி * சென்றது பொச்சாவாது செல்வதையு மூகித்துச் செல்கின்றதினூன்றிநிற்கு நீர்மைத்தாய புத்திவிசேடத்திற்கு பிரஜ்ஞை என்று பெயர். அந்தப் பிரஜ்ஞையானது தடைபடாமல் களிப்புத்தரும்படியான பல தோற்றங்கள் ஒன்றுமேலொன்ருய்க் கிளைக்கப்பெறுமாயின் பிரதிபை என்று சொல்லப்படும். ஆகவே ஜன்மாந்தரபுண்ணியவசத்தினுனுகுமிப் பிரதிபையையன்றி ஓர் பாட்டு மிசைக்குந் திறனுண்டாகாதாதலின்

---

* சென்றது பொச்சாவாமையை ஸ்ம்ருதி என்றும், செல்வதையூகித்தலை மதி என்றும், செல்கின்றதினூன்றிநிற்றலை புத்தி என்றுங் கூறுவர் வடநூலோர்.

இது வித்தெனப்பட்டது. இஃதுளதேனும் சான்றோர் செய்த செய்யுட் பலவற்றின் நுட்பவுணர்ச்சியும், இலக்கணநூல் அறநூல் பொருணூல் முதலிய பலநூற்பொருட்டேர்ச்சியும் பயிர்ச்சியுமில்லையாயின் செய்த செய்யுள் சிறக்காது கற்றோர் கடியுந் தன்மைத்தாமாகலின் இவையாவும் நன்னீர்முதலிய என்னப்பட்டன. இதனால் ஓர்நூல் செய்யப் பிரதிபை முதற்காரணமெனவும், ஏனையவை துணைக்காரணமெனவும் கூறப்பட்டனவெனவறிக.

வர்ணனமாவது,—அநேகவித உல்லேகங்கள்.

இனி கவிகர்ம ரூபமான காவிய மித்தன்மைத்தென்றும், அதன் பரிகரங்களிவையென்றும், அறியப்புகுமுன்னர் கவிகளுடைய ஸமயங்கள் [ஸங்கேதங்கள்] இப்படிப்பட்டவையென்று ஒருவாறு அறியவேண்டும். அவற்றையறியாமல் காவியஸ்வரூபங்களையறிதல் இன்பமாயிராது.

கவிகளுடைய ஸங்கேதத்துக்குட்படாமல் ஸ்வதந்திரமாய் நடக்குங் காவியங்கள் துஷ்டங்களென்றெண்ணப்படும். [துஷ்டங்கள்=குற்றப்பட்டவை].

கவிஸமயங்களாவன,—பழையகவிகளெல்லோரும் ஒரேவகையாய் வர்ணிக்கும்படிசெய்துகொண்ட ஏற்பாடுகள். அவை பொதுவாய் மூன்றுபேதங்களுள்ளன. அவை (1) உள்ள பொருள் குணஞ் சாதி தொழில்களைவர்ணியாமை, (2) இல்லாதபொருள் முதலியவற்றை வர்ணித்தல், (3) பலவிடத்துமுள்ள பொருள்முதலியவற்றை ஓரிடத்தே நியமித்தல், என்பனவாம். அவற்றுள்,—

1. (a)—உள்ளபொருளைவர்ணியாமை — கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் நிலவிருப்பினும், சுக்லபக்ஷத்தில் இருளிருப்பினும் வர்ணியாமை.

(b) உள்ளகுணத்தைவர்ணியாமை—காமுகருடைய பற்களிற் செம்மையிருப்பினும், தாமரைமொக்குளிற் பசுமையிருப்பினும், வர்ணியாமை.

(c) உள்ளசாதியைவர்ணியாமை — வஸந்தகாலத்தில் சிறுசண்பகமலரிருப்பினும் வர்ணியாமை. சந்தனமரங்களில் பூவும் பழமுமிருந்தாலும், அசோகமரங்களில் காய்கனிகளிருந்தாலும் வர்ணியாமை.

(d) உள்ளதொழிலைவர்ணியாமை—பகலில் கருங்குவளைக்கு மலர்ச்சியிருப்பினும் இரவிலவற்றிற்குக் குவிவிருப்பினும், தாமரைமலர்க்கு இரவில் மலர்ச்சியிருந்தாலும் பகலில் குவிவிருந்தாலும் வர்ணியாமை.

2. (a) இல்லாதபொருளைவர்ணித்தல்—அந்தகாரத்துக்கு தீண்டத்தகுதல், பிடியிற்பிடிக்கத்தகுதல், ஊசியாற்குத்தத்தகுதல், கந்துதிரட்டத்தகுதல்; நிலவுக்குக் குடங்களில் மொள்ளத்தகுதல், சேரங்கையாற் குடிக்கத்தகுதல் முதலியன.

(b) இல்லாதகுணத்தைவர்ணித்தல்—கீர்த்தியிலும் நகை [=சிரிப்பு] யிலும் வெண்மையையும், அநுராக பராக்கிரமங்களில் செம்மையையும், அபகீர்த்தி பாவம் முதலியவற்றுக்குக் கருமையையும் வர்ணித்தல் முதலியன.

(c) இல்லாதசாதியைவர்ணித்தல்—சாதாரண மலைகளிலும் பொன் மணி முதலியவற்றை வர்ணித்தல்; சிறுகுளங்கள் முதலியவற்றுள்ளும் அன்னங்களை வர்ணித்தல்; சந்தனம் கற்பகம் முதலிய மரங்களைக் கொடிகளாக வர்ணித்தல் முதலியன.

(*d*) இல்லாததொழிலை நியமித்தல் — இரவிற்சக்ரவாகமிதுனங்களுக்குப் பிரிவும்வேறிடத்திருப்பும், உதயகாலத்திற்சேர்க்கையும்; சகோரபக்ஷிகளுக்கு நிலவைக் குடித்தலும்; இலக்குமிக்கு இராஜநேத்திரம், பதுமம்முதலியவற்றி லிருப்பும்; பூமிக்கு மன்னர்தோள்களிலிருக்கையும்; மழைக்காலத்தில் அன்னங்கள் மானஸவாவிக்குப்போதலும், முதலிய தொழில்களை நியமித்தல்.

3. (*a*) பலவிடத்துமுள்ள பொருளை யோரிடத்து நியமித்தல் — ஆகாசம் மேலுங்கீழும் முழுவதுமிருந்தாலும் மேற்பாகத்திலேயே அதை வர்ணித்தல்.

(*b*) பலவிடத்துமுள்ள குணங்களை யோரிடத்து நியமித்தல்—பொதுவாய் வஸ்திரம் புஷ்பம் சத்திரம் [=குடை] முதலியவற்றை வெண்மையாகவேவர் ணித்தல்; சாதாரணமாய் மேகத்தையும் கடலையும் கறுப்பாகவே வர்ணித்தல்.

(*c*) பலவிடத்துமுள்ள சாதியை யோரிடத்தே நியமித்தல்—மலயபருவதத் திலேயே சந்தனமரங்களு முத்துக்களுமுள்ளனவாகவும்; இமயமலையிலேயே மான்மதமும் சாமரையுமுள்ளனவாகவும்; யவனதேசத்திலேயே புரவிகளுள் ளனவாகவும்; கலிங்கதேசத்திலேயே யானைகளுள்ளனவாகவும் வர்ணித்தல்.

(*d*) பலவிடத்துமுள்ள தொழில்களை யோரிடத்து நியமித்தல் — வசந்த காலத்திலேயேகுயில்கொஞ்சுதலைநியமித்தல்; மழைக்காலத்திலேயே மயில்க ளகவுதலை நியமித்தல்; முதலியன. [இங்கு இடம் காலத்தினிடமாயிற்று. மற்றவிடங்களையும் வந்தாங்குகாண்க.]

இன்னுஞ் சில நியமங்களுமுண்டு.—அவை ஐராவதத்தை வெண்மையா னதாகவே வர்ணித்தல். உலகங்களை மூன்றாயும் ஏழாயும் பதினான்காயும் சொல்லுதல். திக்குகளை நான்காகவும் எட்டாகவும் பத்தாகவும் வர்ணித்தல். ஸமுத்திரங்களை நான்காகவும் ஏழாகவும் வர்ணித்தல். யானையின் மதத்தை மூன்றாகவும் ஏழாகவும் எடுத்துரைத்தல். சந்திரனிடத்து முயலுக்கும் மானுக்கும், மன்மதனுடைய கொடியிடத்து மகரத்துக்கும் மத்ஸ்யத்துக் கும், தானவாஸுரதைத்யர்களுக்கும் அபேதமேயெண்ணுதல் முதலியன.

[தொடர்ச்சி.]

பழமொழிகள்.

9. அசைந்துதின்பதுமாடு அசையாமற்றின்பதுவீடு.
   ஆனையசைந்துதின்னும் வீடுஅசையாமற்றின்னும்.
10. அச்சாணியில்லாததேர் முச்சாணுமோடாது.
    மீகாமனில்லா மரக்கலமோடாது.
11. அஞ்சலிவந்தனம் ஆருக்குநன்மை.
    கீழோராயினும் தாழவுரை.
12. அஞ்சினவன்கண்ணுக்கு ஆகாயமெல்லாம்பேய்.
    வெருண்டவன்கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம்பேய்.
13. அடாதுசெய்தவர் படாதுபடுவர்.